

Обридла днів суєта людська,  
Спустився він спочити в темноті,  
І нічка тихая, мов чарівниця тая,  
Прибралася у зорі золоті.  
Широкий шлях замовк; ні пішки, ні на возі  
Ніхто його не турбував;  
Заснули верби на облозі,  
І вітер задрімав.  
Що ж то таке між вербами біліє?  
То Стовп мальований стоїть,  
Стоїть і журиться, і серце кам'яніє,  
І сумно він у степ глядить.  
Чи світ не той, чи доля відцуралась?  
Все глухо там, нічого не чути.  
Десь над болітцем чайка обізвалася,  
Як обзивалася колись давно...  
Згадалася йому щаслива година,  
Як був він деревом, шумів і зеленів,  
Як усміхалася червона калина  
І степ широкий серце веселив...  
І причувається — десь пісня за горою  
Лунає: "Ой гук, мамо, гук!..."  
І сльози капають холодною росю...  
Кругом його гуде безсонний жук.  
На сей раз вибачайте, люди!  
Се баєчка не вам;  
Нехай вона на спомин буде  
Мальованим Стовпам.